

„AZ ÉN IGAZAM A HIT!”

„Mivel hitt, ezért áldozta fel életét; mivel hitt, állhatatos maradt; mivel hitt, azért nem veszett el a hitetlenek között.”

(Pál apostol)

„Ma utoljára szólok hozzátok mint pap. A felső hatóságok parancsára tovább nem szolgálhatok görög katolikus papként. Az én igazam a hit! Általa kell élni vagy meghalni. Békességre törekedjétek, a testvéri szeretet maradjon meg bennetek. Imádkozzatok értem, mint ahogy én is imádkozom majd értetek. Legyetek így, hogy visszatérjek hozzátok” – ezekkel a szavakkal búcsúzott híveitől Kököröcsény Pál, a Szent Mihály főangyal tiszteletére szentelt tiszabökényi görög katolikus egyházközség parochusa 1949 februárjának utolsó vasárnapján.

1907. július 5-én született az Ugocsa megyei Tekeházán földműves családban. 1932-ben szentelte pappá Sztojka Sándor munkácsi püspök, 1936-tól teljesített szolgálatot Tiszabökényben.

A szovjet hatóságok nyomására 1949. február 24-én aposztatált (áttért a pravoszláv hitre), de papi szolgálatot nem végzett. Két hét múlva, március 10-én aposztáziáját visszavonta, ezért április 14-én letartóztatták és az Ukrán SZSZK BT 54. § 4. és 10. cikkelye alapján 25 évi, javító munkatáborban letöltendő büntetésre, 5 évi polgári jogfosztottságra és vagyonek kobzásra ítélték.

Letartóztatása után egyházközségét a szovjet hatóságok felszámolták, a templomot teljes vagyonával átadták a pravoszláv egyháznak. Feleségét, Erzsébet-Julianát megbízhatatlanná nyilvánítva elbocsátották tanítói állásából.

1956. május 13-ig raboskodott szibériai lágerekben. Ólombányában dolgoztatták, egészsége súlyosan károsodott.

Hazatérése után, mint „a nép ellensége”, nehezen kapott munkát. Végül a tiszapéterfalvai fogyasztási szövetkezet ellenőre lett, innen nyugdíjazták. Felsége takarítónóként dolgozott a helyi általános iskolában.

Papi hivatását a rá leselkedő veszélyek ellenére titokban tovább gyakorolta: otthonában, szerény körülmények közt rendszeresen tartott szentmiséket, keresztelt és temetett életének utolsó éveiben is, amikor a halálos kórral – gégerák – is meg kellett küzdenie. Fájdalmaira sohasem panaszkodott, szenvedéseit méltósággal és békességgel tűrte.

Bár a KGB figyeltette, az illegálisba kényszerült görög katolikus egyház híveivel állandó kapcsolatot tartott.

1974 februárjában végképp eluralkodott rajta a gyógyíthatatlan betegség. Rövid ideig Ungváron, a megyei kórház onkológiai osztályán, majd a

nagyszőlősi járási kórházban kezelték. Március utolsó napjait már otthon töltötte, kegyetlen kínjainak enyhítésére naponta négyszer kapott morfiomot.

1974. április 2-án, életének 67. évében, tiszabökényi házában, menyekarjaiban távozott az élők közül. Alig hallható utolsó szavai ezek voltak: „*A bitemet megtartottam, a barcomat megbarcoltam. Hála Istennek, jó nektek, bogy nem érzitek fájdalmamat!*”

A temetése előtti éjszakán titokban, zárt ajtók mögött Csépes János és Zombori Miklós szőlősvégardói, Hricenkó János tiszaujlaki, Matejkó János sósfalusi, Román János szuhabarankai görög katolikus hittestvérei és Szólics Bálint római katolikus atya végezték el a vallás szerinti temetési szertartást. Másnap a világi temetést Szóllósi János és Orosz Miklós végezte el a hívekkel együtt a tiszabökényi temetőben.

Felesége 1991-ben követte a sírba, de még megélhette férje 1991. június 28-i rehabilitációját.

2006. november 6-án a Szent Mihály-napi templombúcsú alkalmával a Magyar Értelmiségiek Kárpátaljai Közössége, a Móricz Zsigmond Kulturális Egyesület és a hívek a tiszabökényi görög katolikus templom falán emléktáblát állítottak Kököracsény Pál tiszteletére.

MINYA JÓZSEF

